

Szentendre varázsa avagy belépő a lélekhez.

Mivel tizenhat éve élek Szentendrén, elkötelezett olvasója vagyok a *Szentendre és Vidéke* önkormányzati lapnak. Hiszem és vallom: ahol élünk, ahol otthon vagyunk, ott lételemünk a naprakész információ. Ezért valamennyi helyi lapot átböngészek, még akkor is, ha az mondjuk csak időszakos kiadvány vagy tartalmilag - netán formailag - magán hordozza *alaikusság* beazonosítható jeleit..

A sajtótermékek iránti megkülönböztetett figyelmem talán azzal is magyarázható, hogy magam is lapkészítő, szerkesztő vagyok, sőt: az országos szaksajtó -egészségügy- cseppet sem felüdítő jelenének láttelezése vagy a műhibák elemzésének napi munkálatai után, pihentetően hatnak rám mikrokörnyezetem történései.

Még akkor is, ha indulatokat mobilizálnak bennem.

Mint például az a kultúrált pengeváltás, amelynek közvetett témája: ki- milyen mértékben kompetens beleszólni a helyi „*kultúrrendezvényekbe*”, s a szólás joga mennyire „*őslakos*” – *függő*.

Az „*Itt járt Szentendrén Scloia*” kapcsán a megszólalások lapszámokon átnyúló sorozattá nőttek, amelyet most ez az írás - ha közvetetten is- de továbbgondol.

Ezelőtt körülbelül húsz évvel, az ország keleti részéről - Nyíregyházáról vetődtem egy családi örökség kapcsán a szentendrei szigetre- Horányba. Onnan kirándultunk ide Szentendrére és lenyűgözött ez a kis város. A révre várva a szigetről csodáltam tökéletességét, néztem a hegyek lankáin meghúzódó kis házakat, alatta a templomtornyokat, majd az alul fényesen-kékesen megcsillanó Duna tükrét. S mindezt befogta egy pillantással a horizontom. De akár a tenyeremben is tarthattam volna, amolyan makettként, mert egységes egészet képezett számomra a látvány, olyant, ami körülhatárolható. Ebből a csodálatos érzetből még az sem vett el, hogy koncentrálnom kellett nevetlen fiaimra, akik akkor mindenáron az augusztusi kánikulát *Dunábaesssel* akarták feloldani. Az esztétikai érzés hatására kibukott belőlem: *itt szeretnék élni!*

S lám: itt élek.

Miért érdekes ez?

Mert egy abszolút környezeti tényezőkön alapuló érzés hatására formálódott bennem ez a vágy, amely – mamár tudom - nem lehet alapja semmilyen mérföldkőnek.

Az ember életében a lakhely alaphelyzet, s nem lehet tárgya egy ilyen romantikán alapuló sorsdöntésnek.

Tévedés ne essék: nem valamiféle megbánás mondatja ezt velem! Csak szeretnék utalni arra, hogy ahhoz, hogy valamit igazán a magaménak érezzek, azaz otthon legyek benne, ahhoz sokkal, de sokkal több kell, mint az a bizonyos, jelképek is mondható húsz évvel ezelőtti naplemente.

Ettől még Szentendre varázsára egy cseppet sem csorbul, csak mára már figyelmeztet engem: vigyázat, a *délibáb* és *megannyi természeti jelenség*olykor valóban csak illúzió!

Így- túl az ötvenen- már valóban nagyon sok mindent másképp gondolok. S azt is tudom, hogy ezt a megnyugvó bölcseletet magamnak kellett kiizzadnom. Izgága ember lévén, soha, senkitől nem fogadtam volna el, s mindig előbb éreztem meg a fal keménységét, minthogy annak visszaüthetősége tudatosodott volna bennem.

Mára már háromszor meggondolom, kinek mit mondok és azt is tudom, hogy alanyi jogon nem diszponálhatok valami felett, csupán azért, mert esetleg beleszülettem.

Az igazi értéket számomra az méri, miért mennyit dolgozom, s mi az, amit én magam erejéből bele tudok tenni abba, amiből részesülni szeretnék. Lehet, hogy nagy szavaknak tűnnek ezek,

de akiknek megadatott, hogy saját maguktól függjenek, fogják tudni és érteni, de talán érezni is, hogy miről beszélek. S megértik gondolkodásom.

Sokáig volt számomra csalódás ez a város.

Talán azért, mert az első perctől kezdve megtévesztett és szépsége elhomályosította éleslátásom, legfőképp a realitásomét.

Hogy az élet nem csupán kirándulásokból, apró pici háztetőkből és vízcsillogásból áll, hanem monoton hétköznapiakból.

És azt is meg kellett tanulnom, hogy komfortérzetemen nem mindig segítenek a kiállítások, a nyári játékok, vagy az illusztris vendégek látogatásai. Sokkal inkább az, *ha kapok friss kenyeret, ha lábtörés esetén azonnal ellátnak és nem kezelnek félre a területileg illetékes Árpád kórházban, s ezért nem szorulok reoperációra*, - vagy a tévedésből leszerelt gázórámra azonnali jogorvoslatot és ügyintézetést kapok. Vagy tudok télen is uszodába járni, vagy este nyolc óra után váratlanul jött külföldi vendégemet meg tudom vacsoráztatni egy nem csak átmenőforgalomhoz igazodó nyitvatartású, hanem átlagmagyar állampolgár pénztárcájához szabott vendéglőben.

És sorolhatnám hosszasan, mi az, amitől édes az otthon, a szűkebb közösség, a régió..

Szentendre nem ölelt magához és azt hiszem, kimondható: igen nehezen méri szeretetét.

S a miértekre keresendő válasz valahol megbúvik a fentebb említett polémiában. Abban a tényben, hogy ez a heterogén szépség- Szentendre- nehezen fogadja el

a *gyűttmentek* kétségtelenül sok jövevényét, és a dinamikus tenni akarásra olykor provinciális gondolkodásmóddal válaszol. Miközben deffenzív politikát folytat: nem azt nézi, ebből milyen előnye származhatna, hanem inkább azt: mekkora kára keletkezhet. S itt léphet be az a szemlélet, ami gátja lehet az együttgondolkodásnak, a közös *mi kisékszerdobozunk* pozitív lokálpatriotizmusának.

Pedig az Európai Unió kapujában Szentendre rendelkezik olyan helyzeti előnnyel, amit más település véres verejtékkel és pénzzel tudna csak megszerezni..

Szentendrének Goodwilja van, amit igazán a piaccgazdaságban szereplők tudnak értékén kezelni. De talán mára már a magyar állampolgár is érzékeli, hiszen majd négy évig egy intézmény, az Országimage próbálta nem kis pénzért egy országról kialakítani azt, ami Szentendréről köztudott a világ szemében.

Bizonyításképpen álljon itt az alábbi eset, amiről valamennyi szentendrei július 5-én saját maga is meggyőződhet:

Munkám kapcsán Wiesbadenben –ebben a csodálatos Frankfurt melletti régi városban jártam, amely város nemcsak kaszinóiról, *úrhatnak polgáraitól*, drágaságáról híres, hanem arról is, hogy a világháború pusztító rombolása valahogy elkerülte. Így patinája érintetlen tanúbizonysága a régi idők építészeti csodáinak.

Engem és *magyarságomat* az átlagnémet közönyével regisztráltak, különösebb eufóriás öröm nem hatotta meg őket személyem láttán. Az üzleti kapcsolat ment a maga érdekszférájában, mindenfajta személyes privatizálás nélkül.

A protokollvacsora sablonkérdésénél udvarias vendéglátóim megkérdezték, Budapestnek melyik részén lakom.? Számukra evidens volt, hogy egy orvosi szaklap főszerkesztője a fővárosban él.

Ekkor mondtam ki Szentendre nevét, amely varázsigeként hatott: az arcok szélesre kerekedtek, a szemek érdeklődni kezdtek, s attól a tényről, hogy szentendrei lakos vagyok, kimondottan nőtt az ázsíom!

Megtudtam: egy budapesti kongresszus egyik napján Szentendrén ebédelték és nemcsak az étel volt felejthetetlen, *„hanem az a kis barokk tér a városka közepén, azzal a kereszttel, amit a pestisjárványban elhunytak tiszteletére emeltek., meg a panoráma a templomtérrel,*

ahonnan látható a német Duna magyarországi szakasza”... És elmondták: van egy Gospical kórusuk, amellyel szívesen szerepelnének hazánkban, többek között ezen a kicsi téren is. Hát itt, ennél az üzleti vacsoránál tudtam átkonvertálni az én húsz évvel ezelőtti szentendrei naplementémet a realitások kézzelfogható világába és amely kapcsolatnak az eredendője közös: a pillanatnyi benyomás, amely egy életre megfoghatja és rabul ejtheti a a külső szemlélőt, az idegent.

Óriási előny ez, mert belépőül szolgálhat a sikeres élethez.

S csak rajtunk itt élőkötől, gondolkodásmódunktól függ, hogy mindez ne csak egy pillanat, hanem több legyen.

A lehetőség – most még- adott..

Éljünk vele.

Dr- Kollárné Balla Anna(megjelent Szentendre és vidéke 2002.junius 1

« 2007. 02. 23. 2007. 03. 10. »